

V E N D I M
NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, të përbërë nga:

Thimjo Kondi	Kryesues
Agron Lamaj	Anëtar
Artan Hoxha	“
Bashkim Caka	“
Metush Saraçi	“
Natasha Sheshi	“
Ylvi Myrtja	“
Vladimir Bineri	“
Valentina Kondili	“
Vangjel Kosta	“
Zamir Poda	“
Nikoleta Kita	“
Vladimir Metani	“

në seancën gjyqësore të datës 08.12.1999 morën në shqyrtim çështjen penale nr. 81 që i përket:

KËRKUESI: ARBEN HAMITI

OBJEKTI: Shuarje e dënimit për veprën penale të prodhimit dhe shitjes së lëndëve narkotike dhe kalimit të paligjshëm të kufirit, parashikuar nga nenet 283/1 dhe 297 të Kodit Penal.

Baza Ligjore: Neni 480 i Kodit të Procedurës Penale.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë, në zbatim të ligjit Nr. 8202, datë 27.03.1997 “Për amnistinë”, me vendimin nr.1, datë 19.05.1999 ka pranuar kërkesën e të dënuarit Arben Hamiti për shuarjen e dënimit, dhe ka urdhëruar lirimin e tij të menjëhershëm.

Kundër vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, ka bërë rekurs prokurori i cili parashtron si shkaqe për prishjen e tij si më poshtë:

1. Kërkuesi është dënuar me një vendim të një gjykate të huaj, dhe Gjykata e shkallës së parë Delvinë ka bërë vetëm njohjen e vendimit dhe konvertimin e dënimit sipas ligjit shqiptar.

2. Ligji “Për amnistinë” ka hyrë në fuqi në datën 05.04.1997 dhe ka patur fuqi vetëm për vepra penale të kryera në Shqipëri.

3. Njohja e vendimit është bërë në muajin Qershor 1998, në një kohë që ligji “Për amnistinë” kishte përfunduar efektet e tij.

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË

pasi dëgjuan realacionin e anëtarit Vladimir Metani, prokuroren Valentina Ahmetaj, e cila kërkoi prishjen e vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, si të pabazuar në ligj dhe pasi biseduan çështjen në tërësi,

V Ë R E J N Ë:

Vendimi i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, është rezultat i zbatimit të gabuar të ligjit e për këtë shkak ai duhet të priset.

Nga materialet e ndodhura në dosje rezulton se kërkuesi Arben Hamiti me vendimin Nr. 90, datë 16.10.1996 të Gjykatës së Diktimit Janinë të Greqisë, është dënuar me 18 vjet dhe 6 muaj burgim, me gjobë 5 milion dhrahmi, privimin e të drejtave politike për 3 vjet dhe dëbim të përjetshëm nga shteti grek, pas vuajtjes së dënimit për veprat penale të:

a. “Zotërimit të lëndëve narkotike”

b. “Transportit të lëndëve narkotike”

- c. "Importit të lëndëve narkotike"
- d. "Shitjes së lëndëve narkotike e mbetur në tentativë"
- e. "Hyrjes së paligjshme në vend".

Kërkuasi, bazuar në Konventën e Këshillit të Europës "Për transferimin e personave të dënuar", ratifikuar me Ligjin Nr. 8499, datë 10.6.1999 dhe në Konventën dypalëshe të datës 17.5.1997 lidhur ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe asaj të Greqisë, ka kërkuar të transferohet në Shqipëri për të vuajtur dënimin e caktuar nga autoritetet gjyqësore greke.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Delvinë, në zbatim të nenit 512 të Kodit të Procedurës Penale, me vendimin e saj, Nr. 9, Akti datë 23.05.1998 ka bërë njohjen e pjesshme të vendimit Nr. 90 datë 16.10.1996 të Gjykatës së Diktimit Janinë, si dhe ka caktuar përfundimisht dënimin prej 13 vjet burgim, që i dënuari Arben Hamiti duhet të vazhdojë të vuajë në shtetin shqiptar.

Kërkuasi Arben Hamiti ka qenë duke vuajtur dënimin e mësipërm në burgun e Bënçës në Tepelenë dhe në datën 22.4.1999 i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, që të vendosë shuarjen e dënimin të mbetur në zbatim të nenit 480/II të Kodit të Procedurës Penale dhe paragrafit të parë të nenit 1 të ligjit Nr. 8202 datë 27.03.1997, "Për amnistinë" për veprat penale të parashikuara nga nenet 283/1 dhe 297 të Kodit Penal, për të cilat ai vuan dënimin.

Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Sarandë, me vendimin Nr. 1, datë 19.5.1999 ka pranuar kërkesën e të dënuarit Arben Hamiti dhe ka urdhëruar lirimin e tij nga vendi i vuajtjes së dënimin.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, gjatë shqyrtimit të rekursit të ushtruar nga prokurori kundër vendimit të mësipërm, duke qenë në dijeni të zgjidhjeve e qëndrimeve të ndryshme mbajtur nga gjykatat e rretheve gjyqësore dhe të apelit për çështje të tjera të të njëjtit karakter, me qëllim njehsimin dhe unifikimin e praktikës gjyqësore, vendosi kalimin e çështjes për gjykim në Kolegjet e Bashkuara të kësaj Gjykate.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë duke e gjetur të pabazuar në ligj Vendimin Nr. 1, datë 19.5.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, vendosën unifikimin e praktikës gjyqësore, lidhur me shtrirjen e ligjit penal shqiptar në kohë dhe hapësirë për shtetasit shqiptarë që kryejnë vepra penale jashtë territorit të Republikës për të cilat deklarohen fajtorë me një vendim të formës së prerë të autoritetit gjyqësor të shtetit të huaj.

Për të arritur në përfundimet e veta, Kolegjet e Bashkuara, marrin në konsideratë dhe zbatojnë dispozitat dhe frymën e konventave të Këshillit të Europës në fushën përkatëse në të cilat Shqipëria është palë, konventën dy palëshe me shtetin grek për transferimin e të dënuarve të burgosur, dispozitat përkatëse të Kodit Penal dhe Kodit të Procedurës Penale si dhe Ligjin Nr. 8202 datë 27.03.1997 "Për amnistinë".

Ndonëse nuk është objekt i këtij gjykimi, Kolegjet e Bashkuara vënë në dukje se gjykata me rastin e njohjes së vendimit të gjykatës greke, me të cilën është deklaruar fajtor dhe dënuar Arben Hamiti, duhej të merrte në konsideratë dhe të shprehej në vendimin e saj edhe përsa i përket faktit nëse do të shtrinte ose jo efektet e tij Ligji Nr. 8202, datë 27.03.1997 "Për amnistinë".

Sipas nenit 514 të Kodit të Procedurës Penale dhe nenit 2 të Konventës Europiane "Për transferimin e personave të dënuar", një nga kushtet për transferimin është dënuesmeria e veprës si në shtetin që kërkohet transferimi, ashtu edhe në shtetin ku zbatohet vendimi. Mbi këtë bazë, gjykata ka patur detyrim ligjor për të arritur në përfundime të shprehura me vendimin e saj dhe, duke mbajtur një qëndrim të qartë do të garantonte edhe marrëdhëniet juridiksionale me shtetin grek.

Sipas dy konventave kryesore të Këshillit të Europës në këtë fushë, asaj për vlerën ndërkombëtare të gjyqësorëve penale e vitit 1970 dhe për transferimin e të dënuarve me heqje lirie të vitit 1983, aplikimi i bashkëpunimit në drejtim të njohjes dhe ekzekutimit të vendimeve penale, realizohet nëpërmjet zgjerimit dhe ngushtimit në të njëjtën kohë të juridiksioneve të autoriteteve gjyqësore të vendeve që përfshihen në një veprimtari të tillë. Qëllimi që ndjekin konventat, përkrahur edhe nga legjislacionet e shteteve palë në to, është ekzekutimi i një vendimi gjyqësor i huaj dhe rehabilitimi i shpejtë i personit të dënuar në vendin e tij të origjinës.

Ky lloj bashkëpunimi si për të gjithë shtetet palë në këto konventa edhe për Shqipërinë, realizohet në dy drejtime:

1) Për shtetasin shqiptar që ka kryer një vepër penale në një shtet tjetër, por që ndodhet në Shqipëri, ndërkohë që për të ka një vendim të formës së prerë dënimi nga autoriteti gjyqësor i shtetit ku ka kryer veprën penale. Në këtë rast, duke qenë shtetas shqiptar dhe në pamundësi për t'u

ekstraduar, gjykata shqiptare sipas procedurave që parashikon Kodi i Procedurës Penale, njeh dhe ekzekuton vendimin e gjykatës së huaj.

2) Për shtetasin shqiptar, që është duke vuajtur një dënim me heqje lirie të dhënë e të vënë në ekzekutim në një vend tjetër, për të cilin kërkohet transferimi i tij në Shqipëri për vazhdimin e ekzekutimit të vendimit të autoritetit gjyqësor të huaj në Shqipëri.

Sikurse shihet, në të dy rastet kemi të bëjmë me një vendim të autoritetit gjyqësor të shtetit të dënimit, i cili njihet dhe vihet në ekzekutim në shtetin e ekzekutimit në përputhje me procedurat e pranuar nga konventat përkatëse dhe Kodit të Procedurës Penale.

Për efekt të njehsimit të praktikës gjyqësore, Kolegjet e Bashkuara pranojnë se për të gjykuarin Arben Hamiti, si për çdo rast tjetër, vendimi i gjykatës shqiptare nuk është një vendim i ri. Për këtë shkak, gjykata nuk shqyrton çështjen në themel, dhe as nuk verifikon provat e marra nga gjykata e huaj. Ajo verifikon nëse ekzistojnë kushtet për njohjen e vendimit të huaj dhe, a duhet t'i përgjigjet atij vendimi me një dënim që konverton dënimin e huaj me një dënim të parashikuar nga legjislacioni shqiptar, duke përcaktuar edhe dispozitat përkatëse të cilat aplikohen. E rëndësishme, sipas Kolegjeve të Bashkuara, është të evidentohet fakti se është vendimi i huaj ai që vihet në ekzekutim nëpërmjet një vendimi njohës të gjykatës Shqiptare. Pra nuk kemi të bëjmë me një vendim të gjykatës shqiptare që vihet në ekzekutim, por me një vendim të një gjykate të huaj që ekzekutohet në përputhje me legjislacionin shqiptar. Kolegjet e Bashkuara pranojnë faktin se transferimi i personave të dënuar nga një shtet i huaj, është një zgjerim i juridiksionit të autoritetit gjyqësor të huaj në Shqipëri, i cili përfundon pas njohjes dhe ekzekutimit të tij në Shqipëri.

Në kuptim të Konventës Europiane “Për transferimin e personave të dënuar”, është e rëndësishme të evidentohet për sa më sipër se vendimi i autoritetit të huaj mund të ekzekutohet në dy mënyra në shtetin e zbatimit:

a) nëpërmjet vazhdimit të ekzekutimit automatikisht të vendimit të dhënë nga autoriteti i huaj ose

b) nëpërmjet një procedure konvertimi të këtij dënimi, duke zëvendësuar sanksionet e dhëna nga shteti i huaj me sanksione të parashikuara nga shteti i zbatimit.

Megjithatë, pavarësisht nga mënyra e ekzekutimit, në çdo rast bëhet fjalë për ekzekutimin e vendimit të dhënë nga shteti i dënimit në atë të kërkuar dhe jo për një vendim të ri dënimi, qoftë edhe kur ai njihet nëpërmjet konvertimit. Ky fakt ka rëndësi të sqarohet për të evituar keqkuptimet që mund të krijojnë neni 2 i Ligjit nr. 8499, datë 10.6.1999 “Për ratifikimin e Konventës së Këshillit të Europës “Për transferimin e personave të dënuar”, ku Shqipëria pranon zbatimin e vendimeve të huaja jo nëpërmjet zbatimit të drejtpërdrejtë të tyre, por nëpërmjet konvertimit të dënimit të huaj në një dënim të bazuar në Kodin Penal të Republikës së Shqipërisë. Edhe në këtë rast, shteti shqiptar duke pranuar frymën e konventës, ka pranuar vetëm njërin nga mënyrat e ekzekutimit, pa ndryshuar asgjë nga përmbajtja e konventës.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në shqyrtim të çështjes, përveç dispozitave të Konventës së Këshillit të Europës dhe Konventës Bilaterale me Greqinë, Kodit të Procedurës Penale dhe Ligjit Nr. 8202 datë 27.03.1997, “Për amnistinë”, merr në konsideratë edhe dispozitat e Kodit Penal të Republikës së Shqipërisë për sa i përket zbatimit të dispozitave të tij në kohë dhe hapësirë.

Neni 6 i Kodit Penal, në paragrafin e dytë përcakton se: “Ligji penal i Republikës së Shqipërisë është i zbatueshëm edhe për shtetasin shqiptar që kryen krim në territorin e një shteti tjetër, kur krimi është njëkohësisht i dënueshëm dhe derisa nuk është dhënë një vendim përfundimtar nga një gjykatë e huaj”. Pra, dispozita përcakton dy kushte për zbatimin në hapësirë të ligjit penal. Së pari, fakti duhet të konsiderohet vepër penale nga legjislacioni i vendit ku është kryer, si dhe nga ai shqiptar; së dyti, për këtë vepër duhet të mos jetë dhënë vendim i formës së prerë nga autoriteti gjyqësor i huaj.

Kolegjet e Bashkuara duke konsideruar këto kushte të lidhura e jo të shkëputura nga njëra-tjetra, për efekt të unifikimit të praktikës gjyqësore, arrijnë në përfundimin se ligji penal shqiptar nuk shtrin efektet e tij ndaj shtetasve shqiptarë që kryejnë vepër penale në territorin e një shteti tjetër, kur për këtë vepër autoriteti gjyqësor i shtetit të huaj ka dhënë një vendim i cili ka marrë formë të prerë.

Edhe në rastin konkret kur çështja penale ka filluar, ajo duhet të pushohet duke zbatuar nenin 328/1, germa “e” dhe “f” të Kodit të Procedurës Penale, pasi për të njëjtën vepër penale ekziston një vendim gjyqësor i formës së prerë. Kjo garanci procedurale e parashikuar edhe në nenin 7 të Kodit të Procedurës Penale, është shprehja dhe zbërthimi i garancisë kushtetuese të njohur në nenin 34 të saj,

që duke përkrahur parimin e së Drejtës Romake “Non bis in idem”, përcakton se: “Askush nuk mund të dënohet më shumë se një herë për të njëjtën veprë penale dhe as të gjykohet sërish me përjashtim të rasteve kur është vendosur rigjykimi i çështjeve nga një gjykatë më e lartë sipas mënyrës së parashikuar në ligj”.

Duke mbajtur qëndrimin e mësipërm, Kolegjet e Bashkuara arrijnë në përfundimin që Ligji Nr. 8202, datë 27.03.1997 “Për amnistinë”, nuk shtrin efektet e tij për shtetasit shqiptarë që kanë kryer vepra penale jashtë territorit shqiptar, të cilët janë dënuar me një vendim përfundimtar nga autoriteti gjyqësor i huaj në kohën e hyrjes në fuqi, as drejtpërdrejtë, dhe as pas transferimit të tyre në Shqipëri.

Sipas këtij ligji, përjashtohen nga ndjekja penale dhe vuajtja e mëtejshme e dënimit të gjithë personat që kanë kryer veprat penale për të cilat ai ligj shprehet. Me ligjin Nr. 8268, datë 22.12.1997 është amenduar shtrirja në kohë e ligjit të mësipërm deri më datën 30.1.1998 për ata persona, të cilët paraqiteshin vullnetarisht përpara autoriteteve kompetente.

Kolegjet pranojnë se ky ligj doli në një situatë të caktuar që u krijua në Shqipëri në vitin 1997, atëherë kur strukturat shtetërore morën një goditje të rëndë. Burgjet Shqiptare u hapën fillimisht me forcë, dhe më vonë, për arsye sigurie, shteti liroi të gjithë personat që mbaheshin të paraburgosur ose të burgosur në vuajtje të një dënimi të formës së prerë.

Meqënëse kjo situatë duhej të normalizohej me kalimin e periudhës së emergjencës, një nga masat e marra për këtë qëllim ishte edhe miratimi i ligjit “Për amnistinë”, i datës 27.03.1997 i cili kishte në themel amnistimin e personave që kishin kryer një kategori të caktuar veprash penale dhe për personat e tjerë, me kushtin e kthimit vullnetarisht në vendet e vuajtjes së dënimit. Në këto raste parashikohej ulja e dënimit me burgim në 1/3 e tij dhe moszbatimi i dënimit me burgim të përjetshëm.

Sqarimi i këtyre shkaqeve dhe rrethanave të daljes së ligjit “Për amnistinë”, kanë rëndësi të evidentohen për të kuptuar me të drejtë faktin e shtrirjes së efekteve në territorin shqiptar, për vepra të kryera në këtë territor nga individë shqiptarë ose të huaj, për një situatë dhe periudhë të caktuar kohe.

Sipas arsytimit të mësipërm, Kolegjet çmojnë se ligji “Për amnistinë” i vitit 1997 nuk i shtrin efektet e tij ndaj kërkuesit, si gjatë kohës kur ndodhej në territorin e shtetit grek, ashtu edhe pas transferimit, me qëllim ekzekutimin e vendimit të atij autoriteti për vazhdimin e ekzekutimit të dënimit të huaj në Shqipëri.

Nga ana tjetër, është e vërtetë se neni 12 i Konventës së Këshillit të Europës, si dhe neni 12 i Konventës bilaterale me Greqinë parashikojnë që palët të japin falje, amnisti ose zëvendësim të dënimit në përputhje me Kushtetutën dhe legjislationet e tyre për të dënuarit e transferuar, por duhet marrë parasysh situata pas lejimit dhe ekzekutimit të transferimit; apo në rastet kur amnistia ose falja shprehet edhe për subjekte që ndodhen jashtë territorit të vendit.

Një rëndësi të veçantë ka ushtrimi i sovranitetit dhe zbatueshmëria e Kushtetutës dhe ligjeve nga ana e autoriteteve shtetërore brenda territorit të secilit shtet palë në Konventë. Njëkohësisht, është e rëndësishme edhe garantimi i standarteve të njëjta për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të personave që ndiqen penalisht apo që janë në ekzekutim të vendimeve gjyqësore të formës së prerë. Në këtë kuadër edhe kërkuesi mund të përfitojë nga këto dispozita të Konventave dhe neni 480/II i Kodit të Procedurës Penale, që nga koha që është transferuar në territorin shqiptar, por jo të përfitojë për kohën përpara transferimit, për të cilën në rastin konkret nuk mund të aplikohet zbatimi i ligjit shqiptar për shkak të shtrirjes së kufizuar të tij në hapësirë.

Duke qenë se ligji Nr. 8202, datë 27.03.1997 “Për amnistinë”, nuk i shtrin efektet për personat e transferuar, për të vuajtur dënimin e dhënë nga autoriteti gjyqësor i huaj në shtetin Shqiptar, kërkesa e të dënuarit Arben Hamiti nuk duhej të pranohej, dhe për këtë shkak, vendimi i gjykatës së shkallës së parë është i cënueshëm.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, mbështetur në nenet 438,441/c dhe 442 të Kodit të Procedurës Penale,

V E N D O S Ë N:

1. Prishjen e vendimit nr. 1 datë 19.05.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë dhe rrëzimin e kërkesës nga ana e të dënuarit Arben Hamit.

2. Njoftimin për ekzekutim të këtij vendimi Prokurorit pranë Gjykatës së Lartë për rivënien në ekzekutim të vendimit nr. 9, aktit datë 23.05.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Delvinë, i cili ka njohur dhe ka vënë në ekzekutim Vendimin Nr. 90, datë 16.10.1996 të Gjykatës së Diktimit Janinë.

3. Vendimin për njehsimin e praktikës gjyqësore dhe dërgimin për botim në Fletoren Zyrtare.

Tiranë, më 27.10.2000

MENDIM PAKICE

Lidhur me shqyrtimin e çështjes në fjalë në Kolegjet e Bashkuara dhe vendimin e marrë nga shumica, kemi mendim të kundërt përsa më poshtë:

1. Rekursi i prokurorit të Prokurorisë së Rrethit Gjyqësor Sarandë, nuk duhej të merrej në shqyrtim nga Kolegjet e Bashkuara, pasi ai nuk është paraqitur sipas rregullave të parashikuara në Kodin e Procedurës Penale.

Kundër vendimit të Gjykatës së Rrethit Sarandë, prokurori ka bërë recurs të drejtpërdrejtë në Gjykatën e Lartë, pa bërë më parë ankim në Gjykatën e Apelit Gjirokastër, brenda afateve që parashikon Kodi i Procedurës Penale.

Ky detyrim për paraqitjen e ankimit vetëm në gjykatën e apelit, del nga përmbajtja e nenit 407, pika 3, të Kodit të Procedurës Penale, ku përcaktohen mjetet e ankimit dhe radha e paraqitjes së tyre në organet gjyqësore kompetente.

Për të njëjtën gjë flet dhe neni 417, i Kodit të Procedurës Penale, i cili në përmbajtjen e tij, nënkupton se ankimi kundër vendimit të Gjykatës së Rrethit, bëhet vetëm në Gjykatën e apelit.

Përveç sa u paraqit si argument, se ankimi duhej të ishte paraqitur në Gjykatën e Apelit dhe jo në Gjykatën e Lartë, shërben dhe fakti se palëve në proces, pra dhe prokurorit, Kodi i Procedurës Penale i njeh të drejtën për t'u drejtuar, drejtpërsëdrejti, Gjykatës së Lartë me recurs vetëm për raste të veçanta të cilat parashikohen në nenin 431, të këtij kodi, si dhe në raste të tjera kur kjo e drejtë është e parashikuar në ligj.

Duke qenë se rasti në shqyrtim nuk është nga ato që parashikon neni 431, i Kodit të Procedurës Penale, si dhe duke patur parasysh se për rastin në fjalë nuk ka rregullim të veçantë të parashikuar në ndonjë ligj, kemi mendimin se recursi i prokurorit të rrethit Sarandë, në bazë të nenit 433, të Kodit të Procedurës Penale, duhej të mos pranohej.

2. Vendimi i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Sarandë, që ka vendosur pranimin e kërkesës të të dënuarit për përjashtimin nga vuajtja e mëtejshme e dënimit, është i drejtë dhe i bazuar në ligje.

Transferimi i të dënuarit në falje, ashtu sikurse pranon dhe shumica, është realizuar në përputhje me legjislacionin shqiptar dhe marrëveshjen midis qeverisë shqiptare dhe asaj greke.

Legjislacioni shqiptar, si në drejtim të të drejtave, ashtu edhe në drejtim të detyrimeve, shtetasin shqiptar, të dënuarin nga gjykata e huaj e të transferuar në Shqipëri, e trajton njëjloj, pa asnjë diferencim nga të dënuarit prej gjykatave shqiptare.

I gjithë legjislacioni shqiptar, i dalë përpara transferimit të të dënuarit, si dhe pas transferimit të tij, nuk parashikon asnjë kufizim në trajtimin e të dënuarve, të cilët vuajnë dënimin në Shqipëri.

Në këtë kuptim, dhe ligji shqiptar "Për amnistinë" në kushtet kur plotësohen kriteret e përcaktuara prej tij, nuk përjashton nga e drejta për të përfituar nga mosvuajtja e mëtejshme e dënimit të dënuarin nga gjykata e huaj, të transferuar në Shqipëri.

Duke patur parasysh për sa u paraqit, jemi të një mendimi me shumicën, për faktin se i gjithë legjislacioni shqiptar, edhe ligji "Për amnistinë" i shtrin efektet e tij vetëm në territorin e Shqipërisë. Në këtë kuptim, ligji "Për amnistinë", duke mos përmendur asnjë kufizim, i shtrin efektet e tij mbi çdo të dënuar që vuan dënimin në Shqipëri, pra edhe mbi të dënuarin e transferuar nga një shtet tjetër.

Arsyetimi i shumicës, sipas së cilës ndaj të dënuarit të transferuar, ligji "Për amnistinë", nuk mund të zbatohet, në kohën e daljes së tij i dënuari ka qenë duke vuajtur dënimin në shtetin tjetër, si dhe arsyetimi tjetër; se përfitimi nga ky ligj për të dënuarin që është në Shqipëri bëhet në afate të caktuara.

Është e vërtetë se në shtetin dënues, i dënuari, shtetas shqiptar, nuk mund të përfitojë nga ligji "Për amnistinë" për faktin se ligji penal shqiptar i shtrin efektet e tij vetëm në territorin e Republikës së Shqipërisë (neni 5 i Kodit Penal).

Megjithatë, meqë ndodhet në shtetin ekzistues, pra në Shqipëri, i dënuari, i transferuar për të vuajtur dënimin e mëtejshëm, nuk mund të kufizohet nga e drejta që i jep ky ligj ashtu si të gjithë të dënuarit e tjerë, pavarësisht se ligji “Për amnistinë” ka dalë kohë më parë.

Siç dihet, ligji “Për amnistinë është ligj penal”. Në këtë kuptim detyrimi që sjell neni 29, pika 3 e Kushtetutës, sipas të cilit ligji penal favorizues ka fuqi prapavepruese, për rastin në shqyrtim, është i detyrueshëm për t’u zbatuar. Si Kushtetuta, ashtu dhe vetë ligji Nr. 8268, datë 22.12.1997, nuk ka të bëjë me të dënuarit që përfitojnë nga amnistia, por me personat që kanë kryer vepra penale, të cilët sipas ligjit “Për amnistinë”, nuk janë amnistuar përsa i përket ndjekjes apo dënimit penal.

Si argument tjetër, se ligji “Për Amnistinë” zbatohet edhe për të dënuarin e transferuar nga një shtet i huaj, flet dhe KONVENTA MIDIS REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË DHE REPUBLIKËS SË GREQISË PËR TRANSFERIMIN E TË DËNUARVE TË BURGOSUR, në nenin 7 të saj.

Neni 7, germa “a”, e kësaj konvente, shprehet se: “Transferimi mund të refuzohet kur autoritetet kompetente të shtetit ekzistues kanë vendosur të mos fillojnë ndjekjen penale ose t’iu japin fund atyre, për të njëjtat fakte”.

Siç del nga përmbajtja e kësaj dispozite, të dy palët, nënshkruese të konventës kanë pranuar faktin se, në shtetin ekzistues (Shqipëri), përpara realizimit të transferimit të një të dënuari, mund të ekzistojnë kushte të vendosura nga organet kompetente (Kuvendi), të cilat e përjashtojnë atë nga ndjekja penale ose nga vuajtja e mëtejshme e dënimit, kur bëhet fjalë për të njëjtat fakte (të njëjtat ngjarje), të cilësuar nga të dy shtetet përkatëse si vepra penale.

Duke interpretuar rastin në shqyrtim, del se të dy shtetet, palët në marrëveshje, kanë pranuar se në Shqipëri, përpara realizimit të transferimit të të dënuarit, mund të ndodhen dhe përpara faktit të një amnistie të dhënë. Në këto kushte, duke njohur të drejtën e zbatimit të ligjit shqiptar në territorin e Shqipërisë, pra dhe të drejtën e të dënuarit, për të përfutur nga amnistia, shteti grek ka rezervuar të drejtën për të vendosur për miratimin ose jo të transferimit të kërkuar.

Për rastin në shqyrtim, shteti grek, megjithëse e ka patur parasysht ekzistencën e ligjit “Për amnistinë” dhe të drejtën e të dënuarit për të përfutur nga ky ligj, ka miratuar dhe lejuar transferimin e tij në Shqipëri.

Në kushtet e mungesës së ndonjë pengese ligjore, moszbatimi për të dënuarin në fjalë i ligjit “Për amnistinë”, sjell kufizime të të drejtave të tij kushtetuese, duke e vënë atë në pozitë të pabarabartë përpara ligjit dhe të dënuarve të tjerë pra të diskriminuar, duke shkelur kështu nenet 18, pika 1, 16, 17, pika 1, etj. të Kushtetutës së Shqipërisë.

ANËTAR
V. BINERI

ANËTAR
Y. MYRTJA

ANËTAR
B. CAKA